

skulle betale Alimentationsbidraget? Eller hvad er Meningen dermed? Jeg forstaaer det ikke. Ogsaa der synes det mig, at der var Grund til at faa en nærmere Forklaring. Men der var et Punkt, som vi ikke kom til Klarhed over her i Fjor, og som man i Landstinget har søgt at klare, men som man i Virkeligheden ikke er naaet at komme til en Afgørelse af, som er tilfredsstillende da. Det er Slutningen af § 3, det meget omtalte Spørgsmaal om Damp-tærskværker, hvor der er sat en Bestemmelse ind, der lyder saaledes: „En under Loven hørende Arbejdsgiver, der har overtaget et Arbejdes Udførelse, anses som Arbejdsgiver ogsaa over for de Arbejdere, som overlades ham af Kontrahenten til Udførelsen“. Det skulde ramme det Spørgsmaal, som vi her havde for, og Tankegangen maa jo aabenbart være den, at den skal være ansvarlig for den indtrufne Ulykke, som har ledet Arbejdet. Altsaa tænker man sig, at det er en Ejer af et Damp-tærskværk, der paatager sig at tærsk for Folk, og at der overlades kom noget af Gaardens Mandskab til Hjælp ved dette Arbejde. Ansvarret paahviler saa ham, selv om han ikke selv lønner disse overdragne Arbejdere. I dette Tilfælde kunde denne Regel maaske finde Anvendelse, men de fleste Steder, hvor jeg er kendt, og jeg tror overvejende paa Øerne, er Forholdet slet ikke det, at der er en Ejer af et Damp-tærskværk, der paa den Maade paatager sig at tærsk for Folk. Nej, der plejer at være et Selskab, der ejer et Tærskværk, og det lejer det ud til Bonden, og Bonden betaler ikke alene sine egne Folk, men baade Maskinmester og Ilægger og dem alle sammen deres Dagløn, og giver kun Selskabet, der ejer Damp-tærskværket, en Leje for hver Tønde Korn, han tærsker med Værket. Det er den almindelige Fremgangsmaade paa Øerne. Hvorledes vil nu det kunne passe med denne Lov? Det indser jeg ikke, thi der bliver ikke Tale om at overlade Arbejdere til en Entreprenør, der udfører dette Arbejde, nej, det er Bonden selv, der tærsker, og han betaler alle Folkene og giver kun en Leje af Værket. I dette Tilfælde vil det altsaa efter Lovens Regel være Bonden, der kommer til at betale for Ulykkesforsikringen. (Afbrydelse.) Ja, nogle sige Nej, og andre sige Ja — vi ere akkurat lige saa vidt med den Sag, som vi vare i Fjor. Men, vil man saa kunne sige, saa maa man indrette sig anderledes, saa maa alle Bønderne her paa Øerne indrette sig

paa den Maade, at man virkelig lader de andre om Tærskningen. Saa skal den Maskinmester, der følger med, kommandere paa Tærskpladsen, han skal have Lov til at sige: Der skal den være, og der skal den være, der sender jeg den hen, og der sender jeg den hen. Bonden maa ikke have noget at skulle have sagt, thi det er jo givet, at er Tanken rigtig, saa er det Ledelsen af Arbejdet, der medfører Ansvar, og ikke den Omstændighed, at man tilfældigt ejer Maskinen eller Gaarden. Altsaa, det er klart nok, at med den Redaktion, vi have her i Slutningen af § 3, naas der ikke noget. Til Forklaring af et enkelt Punkt, der er kommet ind i Landstinget, brugte den ærede Minister en Ytring, som forekommer i alt Fald mig at være noget mærkelig. Den angik Punkt 10 i § 4 om Vind- og Vandmølleri. Det hed i Fjor: Vind- og Vandmølleri, drevet som bunden Næring, nu er det ændret til: Vind- og Vandmølleri, drevet som selvstændig Næringsvirksomhed. Mener den højtærede Indenrigsminister altsaa, at det er det samme, enten man kalder det bunden Næring, eller man kalder det selvstændig Næringsvirksomhed? Forandringen forekommer mig heller ikke at hjælpe til at klare denne Sag, tværtimod gør den den mere uklar, thi det kan dog umuligt være den højtærede Ministers Mening, at disse Ord: „selvstændig Næringsvirksomhed“ skulde falde sammen med Begrebet „bunden Næring“. Men jeg giver for øvrigt det ærede Medlem for Horsens (Wulff) Ret i, at efter den Forklaring, vi efterhaanden have faaet paa dette Punkt, burde de omtalte Ord ganske udgaa, thi de ere overflødige. Naar der i en Lov er en Bestemmelse, der er overflødig, vil den utvivlsomt vildlede og ikke vejlede, thi saa tror man, at der skulde være ment noget andet dermed, end det, der allerede staar i Loven. Jeg har her nævnt nogle af de Bestemmelser, hvor det forekommer mig, at man, selv om man for øvrigt bliver ved Loven, burde søge at tilvejebringe fyldigere Regler. Foruden hvad Landstinget har indført i selve Lovens Tekst, har det i Betænkningen udeladt en Veksler, som jeg imidlertid tvivler paa, at de Herrer af Fler-tallet ere beredte paa at acceptere. Jeg sigter til den Udtalelse i Landstingets Betænkning, at naar man nu har paalagt en Del af Industrien, som er toldbeskyttet, en saadan Byrde, maa man ogsaa tage Konsekvenserne deraf og lade disse industridrivende beholde den Toldbeskyttelse, som de